

நரலூ ஈ வெளுக்கள்

திருச்சியில் தேடும்போது

Journal

~~Portuguese~~

மரண நனவுகள்

கல்வயல் வே. குமாரசாமி

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

MARANA NANAVUKAL

A Collection & poems by
KALVAYAL V. KUMARASAMY

Periya Arasady
Chavakachcheri

Copy Right with Author

Published by
YARL ILAKKIYA VADDAM

Printed by:
SWARNAM PUBLICITIES
125A, Station Road
Jaffna

Rs. 6.00

திப்புரை

“மரபு வழி நின்று புத்திலக்கியம் படைப் போம்” என்ற கோட்பாட்டுடன் செயல்பட்டு வரும் யாழ். இலக்கிய வட்டம், தனது முப்பதா வது நூலாக கவிஞர் வே. குமாரசாமி எழுதிய ‘மரண நனவகள்’ கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுகின்றது.

யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் ஆவக்காலம் முதல் அதன் செயற்றிட்டங்களில் தன்னை இனைத்துப் பங்களிப்புச் செய்து வருபவர் கவிஞர் வே. குமாரசாமி..

இருபதாவது ஆண்டு நிறைவெழிமாவில் அவரது நாலை வெளியிட்டு வைப்பதில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் பெருமைப்படுகிறது.

யாழ். இலக்கிய வட்டத்தின் இனைச்செயலாளரில் ஒருவராக கவிஞர் கடமையாற்றுகிறார்.

இவர் ஏற்கனவே “அரமம் குறைகிறது”, மாப்பாப்பா (குழந்தைக் கவிதைகள்) ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

சமகாலப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து துணிச்சலுடன் கவிதையாற்றும் சில கவிஞர்களுள் இவரும் ஒருவர்.

“மரண நனவகள்”, சமகால நிகழ்வுகளின் அறுவடையெனக் கொள்ளலாம்.

இவரது கவிதைகளில் மொழி வளத்தை முழுமையாகக் கையாளுகின்றார்.

கவிஞர் வே. குமாரசாமி, கவிதையுலகிற்
குப் புதியவரல்லர். மதுரகவி இ. நாகராஜன்
தலைமையில், பற்பல கவியரங்குகளில் பங்கு பற்றி
மக்களிடையே மதிப்பைப் பெற்றவர்.

இவரது பாடுபாப்பா என்ற குழந்தைக் கவி
தைத் தொகுதியோன்று விரைவில் வெளிவர
வுள்ளது.

எமது வெளியீடுகளை வாங்கி என்றும் எமக்கு
ஆதரவு நல்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களின் மத்தி
யில் ‘மரண நன்வகன்’ நூலையும் சமர்ப்பிப்பதில்
மகிழ்வடைகிறோம்.

யாழ். இலக்கிய வட்டம்
யாழ்ப்பாணம்
14. 04. 86

யாழ்வாணன்
இணைச்செயலாளர்

என்னை விடுங்கோ!

காதல் கரும்பு
 நுளி கடிச்சுக் கண்டபடி
 பேதிக் கதைகள் புச்துவதேன்
 போதை
 தலைக்கேறிப் போக்சோ!
 தயவு செய்து கொஞ்சம்
 கலைச்சு விடுங்கோ
 கதை...

ஊரறிஞ்ச சேதி
 எனக்கு உங்கள் மேல்
 ஆசையில்லை.

காரணத்தைச் சொல்லிக்
 களைச்சுவிட்டேன்
 “பாரடிந்!
 கட்டி அடக்கிறன் பார்
 கையான் கரைஞ்சாலும்
 விட்டிடன்”
 என்ற கதை வீண்.

மைத்துனன் என்றால் உன்
மாமன் மகள் உமது
சொத்தென்ற பேச்சால் சுகமில்லை
நித்தழுமே
கத்தியேன் அத்தான் களைக்கிறியள்
அவ்வார்த்தை
சத்தற்றுப் போன சவால்.

ஆத்திரமோ!
இல்லை அவசரமோ?
ஏன் அத்தான்
சூத்தைக் கதைகளையே சொல்லுறியள்
குத்தாடி
வேவி கொஞ்சத்தியேன்
விளையாட்டுப் பாக்கிறியள்
காவில் விழமாட்டேன் நரன்.

என்னை விடுங்கோ! நான்
என்பாட்டில் தான்
போவன்.

சொன்னதையேன் கேளாமல்
குரன்போல்
என்னுடைய
அண்ணையளைக் கொன்றும்
அடித்தும்
பொருள் பறித்தும்
மண்ணளிப் போடுறியளே!

சண்டித் தனத்தால்
சரிக்கட்டிப் போடலாம்
என்று,

மனப்பால் குடிக்காதீர்
 கொண்டாலும்
 சூடி உம்மோடு
 குடும்பம் நடத்தநான்
 பேடியில்லை
 வீரமகள் பேர்;

சோற்றில் முழுப் பூ சினிக்காயைத்
 தாட்டும்நீர்
 வேற்றிருளைக் கொண்டு
 வெருட்டி விடுவம் எண்டும்
 காட்டுகிற வித்தைகளைக்
 கண்மூடி இவ்வுலகம்
 கேட்காது இனியும் கிடந்து:

காதல்!
 எனக்கு உம்பேல்
 கடுகளும் இல்லை!
 இதைச்
 சோதிக்கத் தேவையில்லை
 சொந்தத்தால்
 காதல்
 வராது! வலிஞ்க
 வலை விரிப்ப தெல்லாம்
 தராது டயனே
 தவிர்.

கைவிடுங்கோ என்னை இனி
 கை நட்டம் போகட்டும்
 உய்ய வழியுண்டாம்
 உண்மையிது
 வையகமேல்
 உங்கள் சகோதரர் கள்

ஒற்றுமையாய் நின்டாலும்
சங்கடம்தான்
வெல்லா சதி.

ஆர் சொல்லியும் நான்
அடிபணியப் போவதில்லை
நேர்மை நியாயம்
நிலை நிறுத்தக
கூர்க்காண்ட
சத்தியத்தைத் தஞ்சம் அடைந்துள்ளேன்
என்னவரை
அத்தருமம் காக்கும்
அறி.
கொன்றவரை என்னை நீ
கொள்ள முயன்றுயேல்
ஒன்றும் ஒருபொழுதும்
மிஞ்சாது
அன்றைக்கே
கற்புத் தீ மீண்டும்
கண்று எரியும்
கண்ணகியாய்
நிற்பேன் நான்
நன்றாய் நிமிர்ந்து.

நிரைமீட்டு

எரிமுதிரா இளநாம்பன்
கண்றுகள்

எரி நிமிரா இளம் நாம்பன் கண்றுகள்
ஊர் நிமிர
நாளை உழைக்க வளர்த்து எடுத்த
எரி நிமிரா இளநாம்பன் கண்றுகள்
பாராமுகமாய் இருக்க முடிஞ்சிடுமோ

வெவி பிரிச்சு
அவற்றை வெளியாலை கொண்டுபோய்
காலித்தனம் பண்ணக் கண்டும்
பொறுக்கிறதே!

நாளுக்கு நாளாக
நாற்பது ஜம்பதுவாய்
ஆளுக்காளாய் வந்து
கொண்டெல்லே போருங்கள்.
பச்சை உயிராகப் பார்த்திருக்கக்

கொண்டுபோய்ப்
பிசீசுப்
பிடுங்கி உயிரும் எடுத்து.....

“விடுகாலி நாம்பன் கதையை
விடுங்கோ” வாம்!
“பயிரழிவு” என்று
பழிசுமத்திப் போட்டவங்கள்
உயிரழிவும் செய்தெல்லே
ஊருலகைப் பேய்க்காட்டி
நீதிக்குச்
சீலை உரிஞ்சு பறிச்செடுத்து
வீதியெல்லாம்
நிர்வாண வேடிக்கை செய்யிறங்கப்
பார்த்து
நெடுகப்பெருமூச்சு விட்டென்ன?

“ஊர்த்துவாரம் எமக்கேன்?”
என் இருந்தால்!
எல்லாரும் ஏன்
சும்மா ஏங்கிப் போய் நிற்கிறியள்?
பல்லைக்கழிச்சு
நெருடி அவன் பார்த்தால்—
உண்மைகளைக் கட்டி ஒழிச்சால்
முடிஞ்சிடுமே!

மட்டைடப் பிடிச்சவங்கள்
வீட்டைப் பிடிக்க
மனிக்கணக்கே செல்லும்?
எழும்புங்கோ வண் கெதியாய்.

சத்தியமுச்சின் முற்றுப் புள்ளி!

குது நோய் பரவி விழித்த வேகம்
எத்தனை கோடி
இதய ஏழைகள் பத்தியம்
பறித்து எறியப்பட்டதோ!

இனைப்புப் பாலம்
இதயக் குருடரால்
குண்டுகள் வீசித்
தகர்க்கப்பட்டன

சேமித்த
நம்பிக்கைத் தானியமீது
நஞ்சு
தூவிக் கலக்கப்பட்டது.

வஞ்சக உச்சக் கட்டம் ஒன்று
நெஞ்சைக்
கொஞ்சம் நியிர்த்தி
உண்மையின் வயிற்றைப்
பீறி அப்பால் பறந்தது.

அம....மா பாரத அன்னை
 இந்திரா
 அம்மா
 பார் ரத அன்னை இந்திரா
 நீயா சாய்ந்தாய்?
 நீ பலியானுய
 இல்லை! இல்லை!
 இல்லவே இல்லை....ஒ!
 எமை அறியாமல் எம்
 மனம் எல்லாம் சுமையாய்த்
 துயரம் ஏன் சுமந்தனவோ?

பித்தர் பேடியார்
 பெண்மைக் கொலைஞர்
 எத்தனை முட்டாள் தனம்
 இவர் செய்தார்.

ஆண்மை அற்ற அவிகள்
 வெறியர்
 பூவை ஏன் கசக்கிப் புழுதியில்
 எறிந்தார்?
 திண்ட வீட்டுக்கோ
 இரண்டகம் செய்தார்
 அன்னை உன்னை அழிக்க
 முடியுமா?

சத்திய மூச்சின் முற்றுப்புள்ளி!
 கோடி கோடி இந்திராவாகக்
 கூர் கொண்டிருக்கிறோய்
 எங்களுக்குள்ளே
 நீயோர் நித்தியம்
 எம் நினைவிடையே சத்திய

வேள்வியில்
தலைமை தாங்கும் தலைவியாய்
நிற்பாய்
உனது உண்ணதப் புனிதப்பணியின்
விடுதலை அணியில் ஓவ்வோர்
ஓர்ம இளைய தலைமுறை அகத்தில்
அமைதியாய்
உறங்குநீ
அம்மா விடு தலைப் பூக்களால்
வைத்துளை
விடுதலைப் பூக்களை வைத்து
உனை இறைஞ்சு வோம்:

கட்டாயம்

என்ன புழுக்கம்?
இரவு பகல் இல்லாமல்
சின்னக் குழந்தையைப் போல்
லீலை துணி
இல்லாமல் சம்மா கிடந்தால்!
சுகமாய் இருக்குமோ?

அம்மா;
முன்னுளில்
“அங்கைபார் உன்னுடைய
கொம்மான் வருகின்றுள்ள
கோவணத்தைக் கட்டா”
என்று விரட்டுவாள்

“குஞ்சா மணி அறுப்பணி;
எங்கை ஆள்?”
என்றென்னை

“இஞ்சைபிடி இஞ்சை
பிடி”யென்று
தன் பாளைக் கத்தியைக்
கையில் எடுத்துப்
பளபளாக்கக் கத்திவரும்
தேங்காய் பிடுங்கவரும்
கந்தப்பு ஜயையோ!

அப்போ பயம் எண்டால்!
ஜயோ குலை நடுக்கம்
இப்ப பயமென்ன?
ஏன் இருக்க ஏலாது?
முடினால் வேர்வை!
புழுக்கம்
திறந்துவிட்டால்?
ஓடிவரும் ஢பரிய பட்டாளமாக
நுளம்பு படையெடுத்து
கட்டாயம் ‘வேண்டும் ‘கலை’.

சேவல் கோழிகள்...

விடியது! விடியது!!

போர்முள் அரும்பாத கோழிச் சேவல்கள்
அடிச்சக் கூவது

கூவற சேவல்

இருப்புக் கண்டு

கவடு பிடிச்சு

மரநாய் வருகுது

மோப்பம் பிடித்து

அலைந்து திரியது

சேர்க்கையில் வைத்தே

பிடிக்க வளையது

கத்திப் பறந்து

சேர்க்கை கலையது

விடியும்! விடியும்!!

அடிச்சக் கூவது

போர்முள் முளையா

வெடிவால் சேவல்

அடிச்சுக் கூவது;
அதிரக் கூவது!

மரநாய்
பதுங்கிப் பதுங்கி வந்து
கழுத்தை நெரித்துக்
குஞ்சைப் பிடிச்சுக்
குழறக் குழறக்
கொண்டுபோகுது.
கொக்கரிச்சோடிக் கோழி
கலையுது.
அக்கமும் பக்கமும்
ஆரோ உரப்புகினம்.

கோழியைக் கூட
அதுகொண்டு போட்டுதாம்
நாளைக்கு
நிச்சயம் விடியும் விடியும்
அடிச்சுக் கூவது
சேவல், கோழிகள்.

மறுமொழி தெரியாக் கணக்குகள்

விடிவிளக்கு எரிச்சு எரிச்சு
வீணைகக் கண் முழிச்சுப்
படிக்கிறம்
என்னு சொல்லிப் பகவிரவாக
என்ன விடுகையள்
விடுகிறுங்கள்.
படுகிற கடனையெல்லாம்
பட்டாளக் கூத்துப்போட்டுப்
படிக்கிறதாக
என்ன பண்ணிக் கொண்டு
இருக்கிறுங்கள்.

கணக்குகள் கணக்க,
செய்யக் காலம் காலைது
என்றும்
பினக்குகள் இதனால்தானும்.
பிழை இனிமேல் வராது
சனங்காமல் முழுத்தையும்
நாம் சுறுக்காகச்

செய்யப் போறம்
 துணைக் கெவர் வராவிட்டாலும்
 தொடர்ந்து
 நாம் செய்வோம் என்று
 அடுக்குகள் எடுக்கிறங்கள்
 ஆரவாரங்கள் போட்டு
 முடிக்கிறம்
 இந்தாபாரன் என்றெல்லாம்
 முறைக்கிறங்கள்.
 நடக்கட்டும் என்று பார்த்தால்
 நாளினைக் கரைத்ததன்றி
 முடிக்கிறபாட்டைக்
 காணன்!
 முட்டுக்காய் மொட்டைழுளை

மனக்கணக்கு
 ஆகப் பார்த்தே மடக்கென்று
 சொல்லத்தக்க எனக்கெல்லே
 விடுகிறங்கள்
 என்னைப் போய்க்
 கிழுடென்று எண்ணி!

-1983

உங்களுக்கு விளங்குகுதோ?

எங்கடை பிள்ளைக்கு
 இப்போ விசர்
 என்று கூட்டி வந்து
 இங்கெல்லே விட்டிருக்கு!
 இது தெரியாதோ?
 போன பங்குணி மாதம் தொட்டு
 பழக்கக் 'கம்பசுக்' குப் போனான்.
 அங்கைதான் துவக்கம்,
 என்றை அருமந்த பிள்ளை ஐயோ!

இங்கிலீஸ் பேச்சில் விண்ணன்
 எண்டெல்லாம்
 புருகக் கேட்டன்
 அங்கலாய்ப்போடை
 நானும் ஆனந்தப்பட்டுக்
 கொண்டன்.
 எங்கெல்லாம் இருந்தோ
 தம்பிக்கு எத்தனை கடிதம்!
 நெஞ்சில் பொங்கிடும் ஆசை

பட்ட கடணயும்
மறக்கப் பண்ணும்.

படிச்சவன் ஆளாய் வந்தால்
பசியோடு கடன் பறக்கும்
முடிச்சிட்டு வரட்டன்
என்று பட்டினி பகவிரவாய்.
அடிக்கடி மயக்கம், சோர்வு
அழல்வாதம் எண்டு சொன்னார்
படிக்கிற அவனை எண்ணப்
பறந்திடும் வருத்தம் எல்லாம்.

கள்ளியங்காட்டில்
அந்த விசர் பரியாரி
வீட்டில் தள்ளி விட்டிடுவும்
எண்டு தம்பன்னை வந்து
கேட்டார்.

கொள்ளி வைக்கின்ற
ஒற்றைக் கொழுந்தையும்
அங்கை வைத்துக்
கொள்ளோயில் போகக்
கொல்லக் குடுப்பனே
சிவனேடை?

விசரன்று
கொண்டு வந்து விட்டிருக்கு
அவனைக் காணக்
கிக்கிசென்று கண்ணை
இருட்டுது கண்ணீர் முட்டி.

அசையாமல் இருப்பன்
வீட்டின் அசப்புக்குள்
பார்த்துக் கொண்டு
உசரத்தன் கையை நிட்டி,
உதடுகள் அசையும்
பாவம்!

சரியான தஞ்சக்கேடு
 தண்ணீரைக் கொடுத்தால்
 “தாகம் வருகுது
 சுதந்திரத்தை வழங்குக்கோ”
 என்று ஏதோ திரும்பவும்
 சொல்லுகின்றான்
 சிவசிவா என்ன செய்ய?
 “நரம்பில்லா நாக்கால் சொல்ல
 நம்பினேம் நாங்கள்”
 என்பான்

“சுதந்திரம் பெறும் வரைக்கும்
 தொண்டாக இருந்து வந்த
 அரசியல் தொழிலாய்ப்போச்ச!ஓ!
 அதை இப்ப அழிக்க வேணும்
 வதம் செய்வம் எழுக” என்று
 வயிரெக்கிக் கத்துசின்றான்
 வயிற்றிலே மன்னைப் போட்டன்
 வடிவாக இருந்திருப்பான்;
 வீட்டிலே
 இருந்திருந்தால்.

சோதனை வருகுதென்டு
 சொல்லித்தான் போன்றீ
 இப்போ
 சோதனை முடிய முன்னம்
 சோதனை வந்திருக்கோ?

சூது வாது அறியாப் பிள்ளை
 சொன்னதைக் கேட்ட
 பிள்ளை!
 ஏதப்பா வியாதி ஜயோ
 எனக் கொண்டும்
 விளங்குதில்லை!

-1981

பொங்கலாம் இன்றைக்கு!

பாதிச் சமையல்
 அடுப்பு நெருப்பாகச் சேதி
 அறிஞ்சவுடன் அம்மா!
 நீ ஏங்கி
 நெருப்பு, உடுத்த சேலையிலே
 பற்றினை போலத்
 தெருப்புமுதிமேலே புரண்டு
 கிடந்து அழுதாய்.

 பெட்டை, பெடியள்,
 பெரியவர்கள்
 எல்லாரும்
 எட்டியும் வேலிக்கு இடையாலும்
 கற்றி நின்டும்
 பார்த்துக் கொண்டு
 அன்று பலதும் கடைத்தார்கள்;

 பொங்கலாம் இன்றைக்கு!
 நல்லாய் விடிஞ்கதோ?

எங்கள் உடம்பாலே
 ஊத்துண்ட ரத்த உரத்தில்
 பசலையாய்க்
 குற்றுயிரோடும் துடிதுடிக்கப்
 போட்டொன்றுய்ச்
 சேர்த்துக் கருக்கிய
 சாம்பல் திடல் மேட்டில்,
 சார்ந்த இடமெல்லாம்
 வாரடிச்ச
 ஓடி வயலுக்குள்
 போய்விழுந்து சேர்க்கிடந்த எம்
 ரத்தம் வயல் முழுதும்
 நெல்லாய் விளைஞ்சு கிடக்க
 அறுத்தெடுத்து இங்கு
 எல்லாரும் பொங்க

அடுக்கெடுத்து நிற்கிறியள்
 நாங்களோ
 ஆவியாய், நாயாய் அலையிறம்.

வாங்கிலிலே
 அம்மா நீ வாடிவதங்கிப் போய்ச்
 சோர்ந்து கிடக்கின்றூய்
 சுற்றிலும் சோகலையம்
 கண்ணேரே பொங்கிக்
 கடவாய்வழி ஓடிப்
 புண்ணடைஞ்ச
 நெஞ்சிலோர் உப்புப் பொறி தட்டும்.

அண்ணன் நினைவால்
 அடுக்களைக்குள்
 தங்கச்சி எண்ணிக் கலங்க
 இதயம் துயர் பொங்கும்.

திண்ணையிலே
தாவிச் சரடை வருடி
ஒரு பெருமுச்ச எழும்பும்!

சிறுபிள்ளை
‘அப்பா வராரோ?’
எனக் கேட்கும் மழலை
உயிர் பிழியும்.
கப்போடு சாய்ந்திருந்த
அப்பு
தலைத்துண்டை அப்பால்
எடுத்துத் தடவ விழிசிந்தும்!

நாங்கள் அநாதரவாய் நடுத்தருவில்
நிற்கவில்லை
நீங்கள்
நிதமும் நெஞ்சால் நினைவுகளால்
பொங்கி வெடித்து
வடிக்கின்ற கண்ணீரில்
எங்கும் புதிய எழுச்சி
பெறுகின்றோம்
ஆவிகளாய் நின்றூலும்
அயரா முயற்சிகளால்
பாவம் கழுவும் பணியை
முடித்திடுவோம்.

நாய்களுக்கு வந்த நடப்பு!

நாய்களுக்குத் தான்
இப்ப நடப்பு அதிகம்
நம் நாட்டில்
தாய், பிளை, தம்பி
சகோதரங்கள்
எல்லாமே
நாய்க்குப் பிறகுதான்
நாங்களும் கூடத்தான்.

என்ன சொகுச
அவைக்கு எல்லாம் சுகபோகம்
பஞ்சமெத்தை, கட்டில்
படுக்க, அறைகட்டி
அஞ்சாறு சாதி விசுக்கோத்து
விற்றமின்கள்
கொஞ்சம் அது
சோர்ந்து கிடந்தால்
உடன் காட்ட டாக்குத்தர்
ஊசி மருந்துக்கு

வங்கிக் கணக்கில் தனியான
 வைப்பொன்று
 காலைப்பொழுதுகளில்
 கூட விளையாட
 வேலையாள் ஒன்று
 விடிய
 குளிப்பாட்ட வாசனை
 சோப்புவகை
 காரிலோ முன்சீற்
 கனவேலைப்பாடு அதற்கு.
 ஆச்சியோ
 இங்கே அரைவயிற்றுக்
 கஞ்சிக்கு முச்சு இழுக்கக்
 கூனி, முதுகு
 உளைய ஊரான் வயலிலே
 நெல்பொறுக்கி வாடித்
 துவழுகிறுள்
 புயவில் ஆடிபட்ட
 பூவாய்ச் சுருஞ்சிறுள்.
 நாய்க்குப் பிறகுதான்
 நம்நாட்டில்
 தாய், பிள்ளை
 நாய்களுக்கு வந்த நடப்பு
 மனிசரைப்
 பேயிலும் கேவலமாய்ப்
 பின்தள்ளி வைக்கிறது.
 அலவன்சு இன்குரன்ஸ்
 ஆதியனவும்
 இப்ப பலவகை நாய்களுக்கும்
 பாஸ்பண்ணி வச்சிருக்கு
 சட்டப்படி
 அவைக்குத் தக்கபடி
 கிடைக்கத்

திட்டமிட்ட வாக்கு எடுப்பில்
 சிலபேர் வெளிநடப்பு
 எண்பது
 மேலதிக வாக்கால்
 நிறைவேறி அண்மையில்தான்
 அஃது
 நடைமுறைக்கு வந்திருக்கு.

நாய்களுக்கு
 இப்ப நடப்பு
 துயிர் அதிகம்
 போய் வாற எல்லா இடமும்
 பொறுப்பின்றி வாய் வைக்கும்
 கண்டபடி
 வக்கென்று ஆள்மேலே
 பாய்ந்து
 கடித்துக் குதறி உயிர் எடுக்கும்
 ஆரும் எவரும் அதுபற்றிக்
 கேட்கேலாடு
 காய்... குய் என
 விரட்டக் கண்டால் உடன்
 அரசோ
 காவலுக்கு விட்டவற்றை
 யார் கலைச்சார்? என்று
 பெரும் கோவம்
 தலைக்கேறக்
 குற்றங்கள் சாட்டிக்
 கொதிச்சுக் கிளம்பிக்
 கொலைத் தீர்ப்புக்
 கூறுகுது.

நாய்கள் இதனாலே நம்மை
 மதிப்பதில்லை

சாப்பாடு, சாமான் தொடக்கம்
உயிர் வரையும்
ஏப்பம் விடுகுதுகள்
எவருமே கேட்கோ.

நல்ல நாய் என்றால்
நமக்கென்ன வந்தது
எல்லாமோ?
நாமதனை
எப்படித்தான் சொல்லுவது
நல்லாய் இதுகளை
எப்படி நாம் கொல்லுவது.

வேட்டை நாய்
வீணீர் வடிக்கும்
விசர் நாய்கள்
காட்டு நாய்
காம வெறி நாய்கள்
நாக்குகளை நீட்டி முழியை
உருட்டி விழிக்கின்ற
நீட்டுச் சொறி நாய்கள்
நீர்நாய்கள்
ஊர்நாய்கள்

நீட்டுக்கால்
சட்டைகளை நித்தம்
சலவை செய்து மாட்டி
வெளிவந்தால்
மக்கள் மதிப்பாரோ
ஆட்டுச் சிறுகுட்டி
அவற்றை மதித்திடுமோ?
பாய்ந்து எழும்பி முட்டி
அவை கொம்பால்
இடியாதோ?

எல்லாம்
எமது ஆயி;
'அரசு' கொடுத்த மதம்
பொல்லாப்பை ஆராயப்
போது சரியில்லை.

கணிப்பு

உச்சத்தொனியில் ஒருபாடல்
கேட்கிறது.

பச்சைத்தமிழில்
பழகிய சொற்களினால்
மெச்சத் ததுந்த மிடுக்கோடு
மேலோங்கி
உச்சத் தொனியில்
ஒரு பாடல் கேட்கிறது.

உள்ளுர்க் கிராமப்
புறத்தின் ஒரு முனைவில்
துள்ளால் இசையில்
துளிர்க்கின்ற வெண்ணிலவில்
அள்ளிச் சிதறும் அழுதக்
குழையலெனப் பிள்ளைக் கவிகள்
பிரிய மிகும் சுதியில்
நள்ளிரவில்
தூரத்திருந்தோர் அமைதியிடை
மத்தளத்தின் ஒசை மடியில்

தவழ்ந்தெழும்பி
 ஒத்திகையின் ஊற்றுப் பூங்கிப்
 பிரவகித்துத் தத்துவமாய்
 காற்றில் கரைந்து
 தளைகிறது
 ஊர் உறங்கிப் போயும்
 அவ் ஒத்திகையின் சத்தமோ
 ஆரோகணித்தே அலைஏறிந்து பாய்கிறது.

ஊர்நாய் அதைத் தொடர்ந்து
 ஊளை இடுகிறது.
 நேரம் தெரியவில்லை
 மாஸ்போல் முகில் அசைய
 நோத்தைப் பார்க்க நிலைத்த
 விழிகளிடை
 மின்னல் ஒன்று ஓடி
 ஓடிந்து கிளைவிட்டுப்
 பின்னி வெடித்துத் துடித்து
 மறைகிறது.

“ஆரோ குழைக்காட்டான்
 அரை வெறியில் கத்துகிறுன்”
 மாடியிலே மப்பின்
 மயக்கில் படுத்திருந்த
 செல்லத்துரையர் சினந்து
 எழும்பிச் சொல்லுகிறார்
 “ஆரோ விசரன் அரை வெறியில்
 கத்துகிறுன்;
 பாரன்” என்மீண்டும் படுத்துப்
 புரள்கிண்றார்
 உச்சத் தொனியில் ஒரு பாடல்
 ஓய்கிறது.

ஒரு கடிதத்தின் நடுப்பகுதி

எப்படி அப்புவின்ர சுகம்?
என்று கேட்டிருந்தாய்
இப்பவும் அப்படித்தான்
இது பற்றி;
உலகமெங்கும்
தப்பாமல் தேடிப்பார்த்துச்
சரியான மருந்து வாங்கித்
துப்பாமல் குடிக்க வைச்சும்
சுகத்தைத்தான்
காணவில்லை.

அப்புவிக்கிப்போ
கொஞ்சம்
அறனை பேர்ந்திருக்குப் போலை;
எப்பவும் நிதானம் இல்லை.
எடுத்ததற் கெல்லாம்
தான்செய் தப்புகள்
தெரிந்த போதும்
தவறில்லை செய்தது

எல்லாம் ஓப்பில்லாச் செய்கை
எண்டும் உளறுரூர்
விசரைப் போல்.

உள்ளூரில் குளிசை தொட்டு
இவ் உலகத்தான் எல்லாம்
வாங்கித் தள்ளி
நாம், நேரம் தப்பாது
அடுத்தடுத்து
அவை கொடுத்தும்
எள்ளள வேணும்
முன்னேற்றத்தையே
காணவில்லை
உள்ளதைச் செலவழித்தும்
உடல் நிலை
தேறவில்லை!

-1983

கேலியில்லை

'பாக்குரலைக் காணன் எட
பொடியா எங்கையடா??
கேக்காத மாதிரிப் போருள்
கிழு நான் கத்திறன்.

அந்தக் கடைக்குட்டி வட்டன்தான்
சத்தகத்தையும் விடுருளில்லை
தலையால் அழிஞ்சதுகள்
இஞ்சை எதனை விடுகுதுகள்
புழிஞ்செடுத்தானைப் புடுங்கிக் குதறுதுகள்.

சார்வோலை குத்த அந்தச் சத்தகத்தைத்
தேடுகிறன்
ஆர்வந்து அதனை எடுத்துத் தருகினம்
கண்ணும் பூஞ்சிப் போச்சு
பார்வை தெரியவில்லை
திண்ணைக்குப் பாரம் இனிக்
கெதியாய்த் தீர்ந்துவிடும்

அண்ணரும் கூட மலைபோல் இருந்து விட்டு
கண்மூட முன்னம்

ஐயோ! நெஞ்சு வலிக்குதெண்டார்
சண்டக்கிடையில் நடந்து முடிஞ்சுது
இன்டைக்குப் போல இருக்கு. ஓ...
இதுகளுக்கு

அரைவாயில் இரத்தமில்லை
செய்யும் அநியாயம்?

தெரியாமல் கேட்கிறன்;
அந்த நாள்

நாங்கள் எல்லாம் திண்டதை
இப்ப இவை கண்ணுலை கண்டாலோ!

ஒன்டரைப் புட்டு—
குரக்கன் ஓடியவிலை—
ஆவி பறக்க அவிச்ச இறக்கி
ஆச்சி வைக்க
—மாவென் டெதை எதையோ
கொண்டுவந்து திண்டென்ன—
பேச்சு முச் சில்லாமல்
திண்டிட்டுப் போய் விடுவம்

நோச்சுப்போய் இப்ப பெடியள் இருக்குதுகள்
சாப்பாட்டுச் சீர்தானே—
—சத்துணவாம் விட்டமினும்—
கேப்பானேன்
ஏதோ குளிசை விழுங்குகினம்
தேவாங்கு போலியெல்லே தேஞ்சும்
உருக்குலைஞ்சும் சாவாரைப் போலத்
தளம்பித் திரியுதுகள்
ஒருபிள்ளைப் பெத்து விட்டு
நோடாலம் கொட்டுகினம்
வரிய மொண்டாய்ப் பத்து
வதவதெனப் பெத்தும்
குமரியைப் போல அசையாமல் வேலை

நிமிராமல் செய்வம்
நினைக்க முழிக்க முன்னம்
என்ன?

அறளை அறுக்கிறதே
அப்பிடித்தான் சொன்னாலும் சொன்னியள்
சொல்லுவியள் சொல்லுவியள்
நாங்கரு பட்டுப்போம்
நான் சொன்னால் கேவியில்லை.

நாளைக்கிதுகள்
நமைச் சுத்திச் சூழ்கிற
மூளை குறைஞ்ச
முழு மொக்குச் சாதிகளை
நின்டு நிமிர்ந்து
எதிர்க்கெல்லே வேணும் ஏன்
மண்டையைப் போட்டுக்
குழப்பி மயங்கிறியள்?
உண்டுரமாய் நின்டே
உழைக்க முயலுங்கோ!

அக்கறை இல்லையோ?

ஊர்முழுதும் தீப்பிடிச்சுச்
சவாலிச்சு எரியுது
பார்க்கிறம் நாம்
காவல் எண்டு வந்தவனே
கொள்ளி வைச்சான்

ஊர் முழுக்கத் தீ
பரவி முளாசிக்
கொழுந்து விட்டுக்
குஞ்சு, குருமன்கள், பிஞ்சு
காய், நெத்தல்
என்று எல்லாமே ஒண்டடியாய்
அன்றூடம் அன்றூடம்
வாடியும் வெந்து கருகியும்
நாறுது!

தீயனைக்க
நீர் மொண்ட தண்ணீர்க் குடம்
உடைஞ்சு மன்னேடு

மக்ஞைய்

மறைஞ்ச முடியுஷ!

ஒட்டைக் குடத்துள்
ஒருசிறங்கை தண்ணி விட்டு
முண்டெழும்பும்
தீயை அனைக்கிறம்பார் எண்டு
சொன்னார் போட்டு விட்டு
ஒடுகின்றார் குடத்தை
கரையோரம்

கொள்ளி செருவின கள்ளாலே
நார்க்கிறதாய்
மெள்ளமெள்ள உள்
புகுந்து
மேல் விலைச் சாமான்கள்
உள்ளதெல்லாம் சுருட்டி
உசாராகத்
தன் ஊர்க்குக் கொண்டு போய்
வைத்து விட்டுக்
கூட்டாளியோடு பின்னும்
அள்ளி ஏடுக்க வந்தான்
அங்கலாய்ப்பால்
அவர்கள் பேராசைப்பட்டுப்
பிழையைப் புரிஞ்சு கொண்டும்
கால் கை வெதும்பி
இதயம் அவிஞ்சு
போய் வால்கட்டிப்
பொய் சொல்லி
உதவிக்கு வந்தவர்க்கு
வஞ்சனைகள் செய்ததாய்
கட்டுக் கதைகள் அவிழ்த்து
விடுகின்றார்.

தீயா
 அணைக்கத் தீர்வொன்று
 காண்பதற்குப்
 பேசிப் பறைஞ்சு முடிவெடுப்பம்
 வாருமெண்டு
 ஆலோசிக்க அழைத்தோர்
 அலட்டிப் புச்ததுகிறூர்.

நாலு திசைகளிலும்
 கங்கில் பறந்து
 நெருப்புச் சுவாலைகள் நாக்குசளை
 நீட்டிப் பக்கத்து
 ஊரெண்டும் பாராது
 முனுகுது!

நெருப்பைணக்கும் எந்த
 நெடும்படைகள் வந்தாலும்
 சரிக்கட்ட ஏலாது
 சட்ட வரம்பின்றி வெக்கை
 கலக்குது காற்றேடு அனல் கிழம்பி

அணைக்க
 அடுக்கெடுத்த அயலூரார் பின்வாங்கிக்
 கணக்கெடுக்க மாட்டாமல்
 கணக்கைதகள் பேசுகிறூர்
 ஆகாயம் முட்டி அனல்
 பிளம்பு கக்கிகுது.

பட்டி அடைப்புக்குள்
 நாம்பன் திமிறுது
 கட்டையிலே
 கட்டி இருந்த கயிற்றேடு
 முசிப் பிடுங்கிப் பட்டிலைக்கு
 இடுக்குது!

எங்கும்

தீக்கால்கள்

கொள்ளிவால் பேயாகிப் பற்றி

எரியுது! பத்தி எரியுது!

ஆடு, குட்டி எல்லாம்

அழுது களைக்குது

நாய் சிலது

வெந்த இறைச்சிகளுக்கு

ஊம்பிப் போய்க்

கடிச்சு

நாக்கு வெந்து

ஊளையிடுகுது.

ஊரையே மட்டுமென்ன?

உலகையும் இத்தி

அழிக்கும்!

தியணைக்கும் அக்கறை

ஆருக்கும்

இல்லையோ?

மரண நன்வகள்

விளக்கைக் கொளுத்தக் கொளுத்த
விடாமல் சுழட்டி அடிக்குது
காற்றும் நெடுகு..

விளக்கிலோ எண்ணெயிலை
ஊடுபத்திப் பத்தித் திரியும் கருகக்
காத்தும் அடிக்குது
எரியும் சுடர் ஆடி நடுங்கிச் சமலுது..

படுகொலைப் புதராய் வடக்கும் கிழக்கும்
அடக்கு முறைக்கீழ். துவக்குப் பட்டுப்
புனிதம் பூக்கும் துடக்குப் பட்டு
மனிதம் புதிய பதினில் ஏழும்பும்.

‘செல்’ விழுந்து சீவன் நெடுக சில சாகும்
கொல்லவிட்ட சண்டாளர் கூட்டம்
புறப்பட்டு சல்லடைபோட்டுத்
தவிச்சமுயல் அடிக்கும்
கல்வீடு கொட்டில் எரியும் சரியும்
எல்லாம் தரைமட்டமாகித்
தரை தட்டும்.

‘போம்பர்’ கரணம் அடிச்சவிட்ட
குண்டுபட்டுச் சம்பலாய்ப் போன

உயிர்க் கதைகள் கேட்டுமனம் வெம்பி
கலங்கி அழுது விழி பிதுங்கும்
நம்பிக்கை வேர் பாறிக் கொப்போடு
அடிசரியும்

குஞ்சுகள் பிஞ்சு குடல் சிதறக்
கண்டு பொறி நெஞ்சில் எழும்பி
நெருப்புத் துயர் கிளம்பும்.

மரண வலய வாசல் படிகள்
படுகொலைக் களமாய் அடிக்கடி
சடுதியில் மாறிச் சந்நதம் கொள்ளும்.

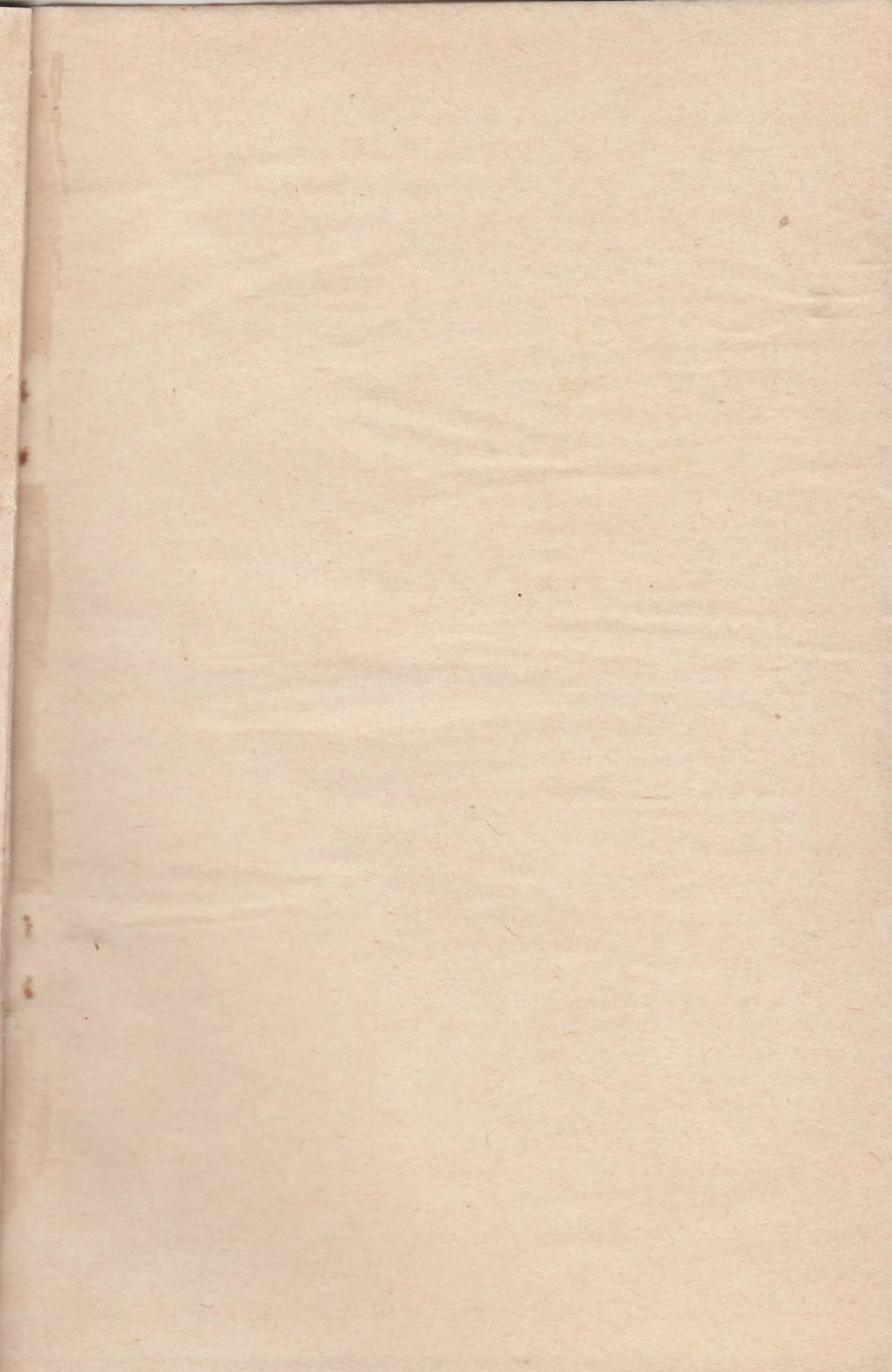
சோக சித்திரம் முகிழ்க்கும் சுவர்கள்
சுவர்கள் எழுப்பும் சுதந்திர வேகம்
அவதிப் படுகிற புதிய உணர்வுகள்.

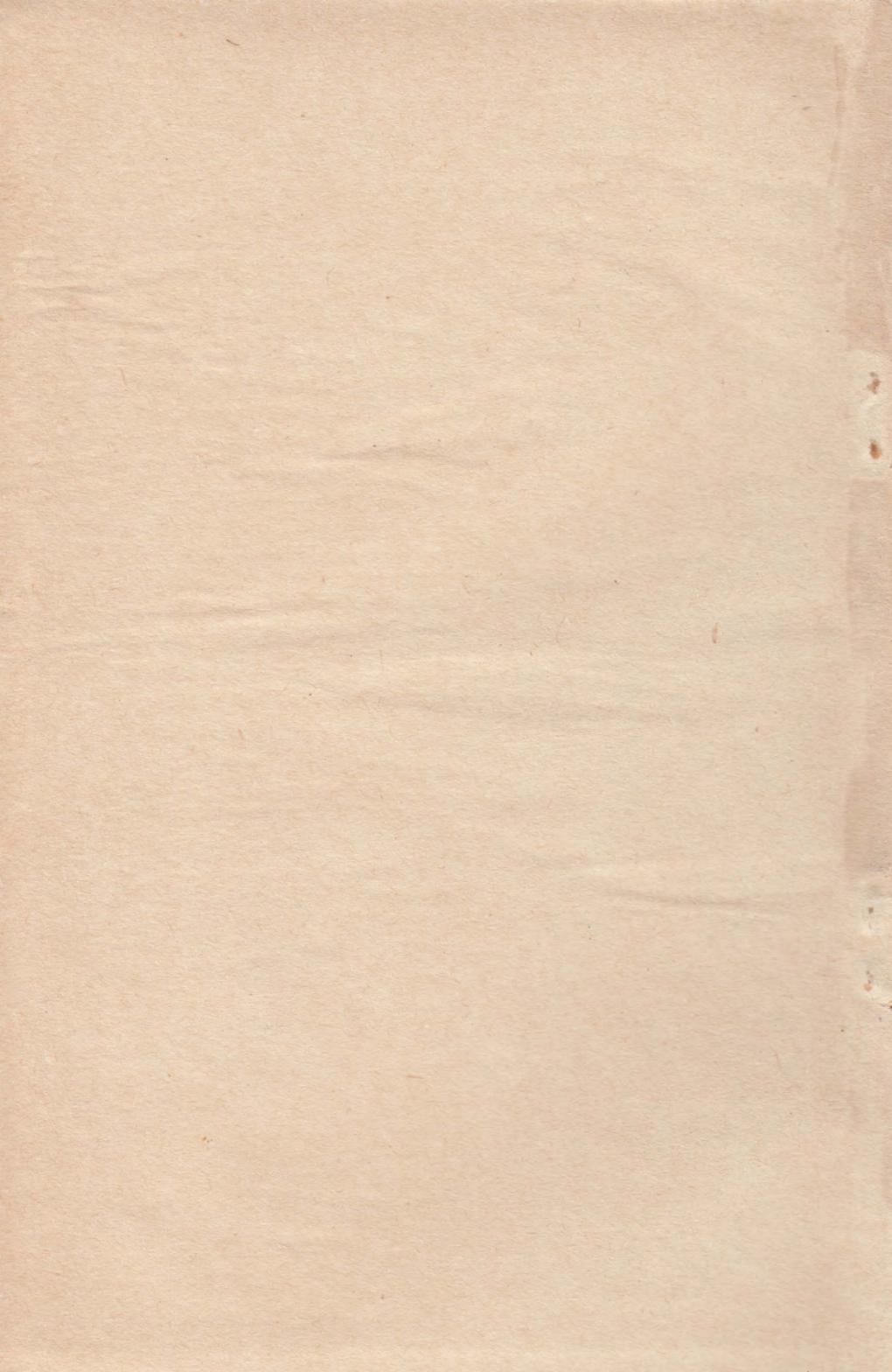
அளப்பி மழுப்பி அதட்டி
அடக்கிக் கிளம்ப விடாமல்
சுதந்திரமுச்சைப்
பயங்கரவாதிகள் போர்வையுள் மூடி
நயம்பட நாக்கு வளைக்கும் தந்திரம்.

கொண்டுவா எண்ணெய்
திரியிடு ஊத்து
பழிஞ்சு திரியில் சுட்டரைக்
கொள்ளுவ
அணையா வெளிச்சம்
வரட்டும். விடாதை தீழுட்டு.
எங்கடை மற்ற இளசுகளாவது
இருட்டில் இருந்து வெளியே
வரட்டும்.

சுதந்திரமாய் இக் காற்றை
சுவாசித்து மூச்சவிட
சாகத் துணிஞ்ச எதையும்
சகிக்கப் பழுகி விட்டம்.

மரண நலைவிலே
விறைப்பேறி நிற்கிறம்
பரணி படைப்பம்
படையொன்று
ஏடுப்பம்.

கவிஞர் கல்வயல் வே. குமாரசாமி அவர்கள் கற்றறிந்த நற்புலவர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆழ்ந்த புலமையும், நவீன இலக்கியங்களில் நல்லபரிச்சயமும் கொண்டவர். துடிப்பு மிகக் இவ்விளைஞரின் பேரை சத்திய தரிசனத்துக்காக ஏங்கி நிற்பதை ஒவ்வொரு கவிதையிலும் காணலாம். சொல்ல நினைப்பதைத் துணிவாக, சுவையாக, தெளிவாகச் சொல்ல வல்லவர். நகைச்சுவை, கேவி, கிண்டல் என்பவற்றுடன் சிந்தனையைத்துண்டும் அரிய காத்துக்களையும் இவர் கவிதைகளில் பரக்கக் காணலாம். குறிப்பாக எரியும் பிரச்சினைகள் இவர் கவிதைகளுக்குரமாகின்றன. இவற்றையெல்லாம் கூறுதல்குப் பேச்சுத் தமிழைக் கவிஞர் கையானும் திறன் போற்றுதற்குரியது.

‘சண்டித் தனத்தால் சரிக்கட்டிப் போடலாம் என்று மனப்பால் குடிக்காதீர்’, ‘ஊர்த்துளவாரம் எமக்கேன்’. ‘அப்புவுக்கு இப்போ கொஞ்சம் அறனை பேர்ந்திருக்குப் போலீ’ என்பனவற்றை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

ரீரா முதிரா இள நாம்பன் கன்றுகள் ஊர்நிமிர உழைக்கக் கண்டு வியக்கும் கவிஞர் மாட்டைப் பிடிச்சுவங்கள் வீட்டைப் பிடிக்க மனிக்கணக்கோ செல்லுமென்று அங்கலாய்ப்பது அவரது இலட்சிய வேட்கைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு.

‘சுதந்திரம் பெறும் வரைக்கும் தொண்டாய் இருந்து வந்த அரசியல் தொழிலாய்ப் போய்ச்சுது, ஓ! அதை இப்புறிக்க வேணும்: வதம் செய்வம் எழுகு’ என்று வயிறைக்கிக்கூத்தும் காம்பஸ் இளைஞர், வேட்டை நாய்கள், வீணீர் வடிக்கும் விசர் நாய்கள், காட்டு நாய்கள், காமவெறிநாய்கள் இப்படிப் பொறுப்பின்றித் திரியும் பல நாய்கள்..... பதுங்கிப்பதுங்கி வந்து கோழிக்குஞ்சைப் பிடிக்கும் மரநாய்கள்... நாளை நிச்சயம் விடியும் எனக் கூவும் சேவல்... கவிஞரின் கவிதைகளில் காணும் ஒருசில உண்மைப்பாத்திரங்கள்.

‘அம்மா.....

‘விடுதலைப் பூக்களை வைத்து உனை இறைஞ்சுவோம்’ என்றநம்பிக்கையுடன் போற்றும் கவிஞரின் கவிதைகள் சுவைஞர்க்கு அரிய விருந்தாக அமைந்துள்ளன. கல்வயல் வே. குமாரசாமியும் அவரது கவிதைகளும் வாழ்க; வளர்க.

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

கோ. வெகலோகநாதன்